

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma:	Kf.II.37.809/2019/12.
A tanács tagjai:	Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke Dr. Bögös Fruzsina előadó bíró Dr. Szilas Judit bíró
A felperes:	Digi Távközlési és Szolgáltató Kft. (1134 Budapest, Váci út 35.)
A felperes képviselő:	Dentons Réczicza Ügyvédi Iroda ügyvéd (1061 Budapest, Andrásy út 11.) Szecskay Ügyvédi Iroda ügyvéd (1055 Budapest, Kossuth tér 16-17.)
Az alperes:	Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány utca 5.)
Az alperes képviselője:	dr. Ay Zoltán Nándor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	versenyügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	az alperes
Az elsőfokú ítélet:	Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 107.K.700.016/2019/11. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 107.K.700.016/2019/11. számú ítéletét helybenhagyja;
- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 20.000 (húszezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket.

A 40.000 forint fellebbezési illetéket az állam viseli. A másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A másodfokú elbírálás alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2017. július 21. napján Részvény Adásvételi Szerződést kötött az Invitel Távközlési Zrt. (a továbbiakban: Invitel) részvényei 99,99%-ának megvásárlására. A felperes az ügyletet az alpereshez a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 43/J. § (1) bekezdése alapján, az erre szolgáló úrlap (a továbbiakban: Úrlap) benyújtásával bejelentette. A felperes az Úrlap 13. oldalán a vele egy vállalkozáscsoportba tartozó i-TV tekintetében nyilatkozatot tett, az Úrlap V.4.3. pontjában az érdemi átfedést eredményező piacdefiníciókat, továbbá az átfedő földrajzi piacokat az egyes termékpiaconként külön-külön, településenként megjelölve ismertette, feltüntetve azon településeket, ahol a DIGI és az Invitel is nyújt szolgáltatást, továbbá bemutatta azokat a településeket is, ahol az ún. Dunaweb szolgáltatásaival való átfedés felmerül, nem tüntetett fel azonban olyan települést, ahol a szolgáltatást az i-TV és az Invitel is nyújtja. Az Úrlapon e körben annyit közölt, hogy az i-TV Zrt. szolgáltatásai nem kerültek feltüntetésre a fenti piacok bemutatása során, mivel az i-TV Zrt. tulajdonában nem áll infrastrukturális eszköz, továbbá felülvizsgálhatja tevékenységét azokon a településeken, ahol a Céltársaság hálózatával átfedésben van. Közölte továbbá, hogy az alperesnél korábban indult eljárásban szolgáltatott adatokhoz és információkhoz képest csak az i-TV Zrt. által bérelt hálózatok és érintett települések száma változhatott. Az ehhez a mondathoz tartozó lábjegyzetben megjelölte az aktuális listát tartalmazó honlapot („Az aktuális lista, megjelölve a településeket és a szerződő partnereket az alábbi linken érhető el: <http:i-tvzrt.hu> szolgáltatasi-teruleteink”).
- [2] A vizsgáló az eljárásban előzetes értesítés nélküli helyszíni kutatást végzett, amelyen beszerzésre került az „Invitel i-TV átfedések 20170707” című dokumentum, amely egy településlistát tartalmazott.
- [3] Az alperes az eljárásban Előzetes Álláspontjának 24. pontjában a tényállás részeként rögzítette az Invitel/i-TV átfedő településeket (23 települést feltüntetve: Bag, Csanádapáca, Csorvás, Gádoros, Galgahévíz, Karancsalja, Karancsberény, Karancskeszi, Karancslapujtő, Kardoskút, Kaszaper, Medgyesbodzás, Medgyesegyháza, Mezőkovácsháza, Murony, Nagymágocs, Nagyszénás, Orosháza, Szabadkígyós, Szentés, Szigetszentmiklós, Újkígyós, Vác), majd a horizontális hatást taglaló 97. pontban kifejtette, hogy lehetséges horizontális hatásnak tekintette, hogy bizonyos településeken az Invitel saját hálózaton nyújtott vezetékes hírközlési szolgáltatásaival van jelen, míg a felperessel egy vállalkozáscsoportba tartozó i-TV más piaci szereplőktől bérelt hálózaton vezetékes műsorterjesztési szolgáltatást nyújt, azaz az összefonódás által csökken az ilyen szolgáltatást nyújtó, egymástól független vállalkozások száma. Az Előzetes Álláspont 119. pontjában az alperes idézte a felperes i-TV-vel kapcsolatos nyilatkozatát, a 143-146. pontok foglalkoztak az i-TV szerződések megszüntetésével. Eszerint az alperes a felperes i-TV-vel kapcsolatos nyilatkozatát önmagában nem ítélte elégségesnek annak biztosítására, hogy az i-TV az érintett településeken a bérleti szerződéseit valóban megszüntesse, és így a szolgáltatás (és nem a hálózat) szintjén azonosított átfedés megszűnjön. Rögzítette azt is, hogy annak megállapításához, hogy a verseny nem csökken jelentős mértékben ezeken a településeken, további vizsgálatra lenne szükség, azonban ezen további vizsgálatot mellőzi, amennyiben a felperes az utólagos feltételként előírni tervezettekre vállalást tesz, vagyis vállalja, hogy az érintett településeken irányítási jogai alapján arra kötelezi az i-TV-t, hogy szerződéseit az azok alapján biztosított legkorábbi időponttól nem hosszabbítja meg, valamint, hogy nem kínálja fel ezen előfizetőinek

Kf.II.37.809/2019/12.

megszerzett Invitel hálózatba való átszerződést és ezen érintett előfizetőket célzó, feljűk irányuló bármilyen aktív marketing tevékenységet csak az érintett szerzűdésék lejártát követű egy év elteltével folytat. Ezt elegendű idűnek látta az alperes arra, hogy legkésűbb 2018. év végével új, az Invitel hálózatot megszerzű felperestűl független vezetűkes műsorszolgáltató vállalkozás lépjen az i-TV helyébe; és a hálózatot bérbeadó vállalkozások (és a fogyasztók) szempontjából a kiskereskedelmi műsorterjesztési szolgáltatás pótlása is megvalósulhasson. Mindezekkel összefűggésben az Elűzetes Álláspont tervezett elűírásokat megjelenítű 5. pontjában utòlagos feltételként az alperes a fenti kötelezettségvállalást megjelenítette. Az alperes a tárgyalási értesítűben felhívta az ügyfeleket, hogy nyilatkozzanak a vállalások szűvegének elfogadásáról, továbbá jelezzék az Elűzetes Állásponttal kapcsolatos észrevételeiket. A felperes az Elűzetes Álláspontban szereplű vállalásokat megerűsítette.

- [4] Az alperes 2018. május 9. napján hozott VJ/43-225/2017. számű határozatával (üzleti titkot tartalmazű, nem betekintheű változat, a felperes számára betekintheű változat: VJ/43-226/2017., betekintheű változat: VJ/43-227/2017., a továbbiakban: Alaphatározat) zárta le az az összefonódás vizsgálatára irányuló elűjárást. Az alperes a határozat 5. pontjában utòlagos feltételként írta elű, hogy a felperes kötelezze az egyedűli közvetlen irányítása alá tartozű i-TV-t, hogy - a 23 telepűlésen - bérelt vezetűkes távközlési hálózatokra vonatkozó bérleti szerzűdéseit ne hosszabbítsa meg és ne kínálja fel ezen előfizetűinek a Invitel hálózatba való átszerzűdést. Ehhez kapcsolódű kötelezettségként elűírta, hogy a felperes az érintett előfizetűket célzó, feljűk irányuló bármilyen aktív (ide nem értve a passzív, fogyasztói keresésen alapuló) marketing tevékenységet (ideértve az átszerzűdést is) csak az érintett szerzűdésék lejártát követű egy év elteltével folytathat.
- [5] Az Alaphatározat meghozatalát követűen a felperes adatszolgáltatása alapján az alperes megállapította, az Elűzetes Álláspont felperes részére történt kézbesítésének idűpontjában az Alaphatározatban szereplű 23 telepűléssel szemben 89 olyan telepűlés volt, amelyen az i-TV és az Invitel egyaránt jelen volt, az Alaphatározatban szereplű Szigetszentmiklűs telepűlést pedig a felperes nem jelölte meg olyanként, ahol az i-TV szolgáltatna. A felperes adatszolgáltatása szerint a telepűlések túlnyomű többségében az i-TV hálózat bérleti szerzűdésék lejártá 2023. december 31. napja, ugyanakkor az Alaphatározatban nevesített telepűlések esetében a szerzűdésék közül a legkorábbi 2018. október 1. napján, a legutolsó 2019. február 1. napján jár le. A felperes által becsatolt szerzűdésék szerint az Alaphatározatban nem nevesített telepűléseket érintű szerzűdéseket 2018. június 8. napján és 2018. július 23. napján átlagosan 5,5 évvel meghosszabbították.
- [6] Az alperes a perbeli elűjárásban közölt Elűzetes Álláspontjára (VJ/31-16/2018.) a felperes észrevételt tett, majd az alperes 2018. november 14. napján kelt VJ/31-49/2018. számű határozatával megállapította, hogy a VJ/43/2017. számű elűjárásban 2018. május 9. napján hozott határozata a felperesnek a döntés szempontjából lényeges tény félrevezetű közlésre alapult és a határozatot visszavonta. A jogsértés miatt a felperest továbbá 90.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában a Tpvt. 30. §-ára, 32. § (2) bekezdésére hivatkozva megállapította, hogy a vizsgált közlés az i-TV és az Invitel szolgáltatás közötti átfedéssel, illetve annak kiterjedésével, továbbá a szerzűdésék idűtartamával volt kapcsolatos, a lényeges tény pedig az átfedés megállapításához szükséges telepűlés-lista, amelynek az összefonódás elbírálása, az errűl való döntés folyamata szempontjából alapvetű, arra érdemben befolyással bíró jelentűsége van. Rűgzítette, hogy a felperes az alapeljárás során nem szolgáltatott információt az Invitel/i-TV átfedű telepűlésekre nézve, azok körét az alapeljárásban az Elűzetes Álláspont a helyszíni kutatás során lefoglalt dokumentumok alapján tartalmazta. Az Űrlap kapcsán megállapította, hogy a felperes utalt az i-TV/Invitel átfedésre, azonban az összefonódás horizontális hatásaival

Kf.II.37.809/2019/12.

összefüggésben nem tüntetett fel településeket, holott az úrlap V. fejezete kifejezetten elvárja a tevékenység és földrajzi értelemben vett átfedésekről az adatok szolgáltatását. Rámutatott arra, hogy a vállalati belső dokumentáció esetében a kiinduló feltételezés azok hitelessége és torzítatlansága, a belső dokumentum pedig nem utalt arra, hogy az nem lenne teljes. Kiemelte, hogy az alapeljárásbeli Előzetes Álláspont megismerését követően a felperes sem jelezte az alperesnek, hogy a lista nem teljes, ezért az alperes alappal feltételezhette, hogy a településlista kapcsán nem merülhetett fel a tényállás további tisztázásának igénye. A Tpvt. 65/B. § (3) bekezdése és a 65/D. §-a alapján hangsúlyozta, hogy az alperes csak a bizonyíték-összefoglalóba beemelt információkat használhatja fel. Határozati érvelése szerint az alapeljárás Előzetes Álláspontja nem értelmezhető úgy, hogy a felsorolt települések egy nagyobb, teljes halmazból kiválasztott települések lennének. Kiemelte, hogy az Előzetes Álláspontból egyértelműen ki kellett derülnie, hogy az milyen tényeken alapul, így az is, hogy az alperes értékelése és tervezett kötelezése valamennyi i-TV/Invitel átfedő területet le kívánta fedni. Utalt arra is, hogy az Előzetes Álláspont megküldésével egyidejűleg kiadott tárgyalási értesítőben az alperes kifejezetten kérte a kötelezések szövegének ellenőrzését és annak elfogadhatósága kapcsán az ügyfelek nyilatkozatát. A felperes észrevételére hangsúlyozta, hogy az alperes részéről további tényállás tisztázás/ellenőrzés szükségessége a településlistát érintően nem merült fel, hiszen azt különösen is nagy bizonyító erejű bizonyítási eszköz révén szerezte be és semmilyen körülmény nem utalt annak inadekvátságára. Végül utalt arra, hogy a felperes a szerződések meghosszabbításakor újra szembesült azzal, hogy vannak olyan települések amelyek kimaradtak az Alaphatározatból és ennek ellenére ekkor sem jelzett az alperes felé. Az alperes a bírság körében a Tpvt. 78. § (1) bekezdés f) pontjára, (1b) bekezdésére, valamint (3) bekezdésére hivatkozott. A jogsérelem súlya körében arra volt tekintettel, hogy az összefonódások esetében a félrevezető közlés alapján hozott döntés a gazdasági verseny nagyfokú veszélyeztetésével járhat, a félrevezető közlés az összefonódás horizontális hatásaival kapcsolatos, ráadásul egy korrekciós intézkedést szükségessé tevő teljes körű eljárásban, beavatkozásra esélyes piacokkal függött össze. Figyelemmel volt a jogsértéssel érintett települések és előfizetők nagy számára, arra, hogy a felperes az alapeljárásban azonosított átfedő településekkel egy fejállomásra tartozó települések jelzését is elmulasztotta. A jogsértő állapot kezdeteként Előzetes Álláspontra tett észrevételek időpontját (2018. május 7.) jelölte meg. Figyelembe vette, hogy a felperes már az összefonódást megelőzően is országos viszonylatban az egyik legjelentősebb távközlési szolgáltató volt, egyes helyi piacokon kiemelt piaci erővel. Megállapította a felróhatóság kiemelt fokát, mert a felperesnek nyilvánvalóan észlelnie kellett, hogy az alperes által előírni tervezett, illetve előírt kötelezettség szerinti i-TV/Invitel átfedés településlista jelentős mértékben szűkebb a teljes listánál, megállapította, hogy ennek a felperes számára kedvező következményeivel is tisztában kellett lennie (mint ahogyan azt a szerződések utólagos meghosszabbítása is jelzi). Mindezek alapján az i-TV-nek a félrevezető közléssel érintett településeken realizált éves árbevételének, mint a magatartáshoz közvetlenül kapcsolódó forgalomnak a 10%-ánál alacsonyabban, mérlegeléssel állapította meg a bírság összegét.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [7] A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatását, a bírság kiszabásának mellőzését, másodlagosan a bírság összegének csökkentését kérte, illetve szükség szerint az alperes új eljárásra utasítását kérte a bírság kiszabása tekintetében.
- [8] Az alperes védiratában a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [9] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát részben, a bíróság tekintetében megváltoztatta, és a 90.000.000 forint bírságot 45.000.000 forintra mérsékelte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Ítéletének fellebbezés és csatlakozó fellebbezés szempontjából releváns részében kiemelte, hogy a felperes keresetében nem vitatta az alperes tévedését az Alaphatározat meghozatalakor, azt sem vitatta, hogy az alperes visszavonta a határozatot és azt sem, hogy az alperes úgy minősítette a felperes magatartását, hogy az esetlegesen kimeríti a félrevezető tény közlését. A felperes kizárólag azt vitatta, hogy a Tpvt. 78. § (1) bekezdés f) pontja szerinti jogkövetkezmény csak lehetőség, amelynek alkalmazása nem volt indokolt a felperes tekintetében, a felperes nem szándékos magatartásán alapult az, hogy az alperes tévedésben volt az Alaphatározat meghozatalakor és felrható sem volt a felperes számára a magatartás. Ebből arra következtetett, hogy ha a visszavonás alapja nem vitás, akkor azok a keresetben foglalt kijelentések, amelyek tartalmilag azt kívánták bemutatni, hogy a döntés szempontjából nem volt lényeges tény a 23 átfedő település, és az ezzel kapcsolatos versenyprobléma (figyelemmel arra is, hogy az újabb összefonódás vizsgálat más irányt vett), súlytalanok, a per érdeme vonatkozásában nem vehetők tekintetbe, a felperes fenti elismerésére figyelemmel. Nem volt vitatott, hogy a 23 átfedő település kapcsán az alperes lehetséges horizontális hatásokat azonosított és a versenyprobléma kiküszöbölésére utólagos feltételt írt elő, mindez az átfedő települések száma és az azonosított versenyprobléma miatt az alperes döntése szempontjából lényegesnek minősül. Mivel tehát a visszavonás jogszabály szerinti fogalmi eleme, alapja a lényeges tény félrevezető közlése, és a visszavonást a felperes nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a lényeges tény félrevezető közlése megvalósult. Megállapította, hogy az alperes jogszerűen következtetett arra, hogy a Tpvt. 78. § (1) bekezdés f) pontja szerinti bírság alkalmazható. Nem tekintette relevánsnak a felperes azon érvelését, hogy az alperest az összefonódás vizsgálatára irányuló versenyfelügyeleti eljárásban milyen tényállás tisztázási kötelezettség terhelte. Az alperesnek ugyanis alapvetően a bejelentésben foglaltak alapján kell eljárnia és az összefonódás vizsgálatához a döntéshez releváns tényeket kellett megállapítania. E körben elfogadta az alperes azon érvelését, hogy a felperest egy fokozottabb együttműködési kötelezettség terheli. Kiemelte, hogy a Ket. 50. § (1) és (4) bekezdéseinek megsértése nem állapítható meg az alperes terhére, mert az alperes a helyszíni kutatásra a megfelelő engedély birtokában jogosult volt, arra is lehetősége volt, hogy a helyszíni kutatás alapján beszerzett belső dokumentumot a versenyfelügyeleti eljárásban felhasználja, azt bizonyítékként kezelje. Megállapítása szerint a felperesnek felrható volt, hogy az alperes a lényeges tények tekintetében tévedésben volt: ugyan a felperes az Úrlapon nem tért ki az i-TV kapcsán arra, hogy versenyproblémát vetne ez fel, a vizsgálók kérdésére pedig a gyakorlatáról beszámolt, de az Előzetes Álláspont közlésétől kezdve tisztában kellett lennie azzal, hogy az alperes a 89 átfedő település helyet csak 23 településen azonosított lehetséges horizontális hatásokat, és tervezett előírni utólagos feltételeket a lehetséges versenyprobléma kiküszöbölésére. A felperestől tehát az adott helyzetben általában elvárható lett volna, hogy felismerje és az Előzetes Álláspontra vonatkozóan közölje, hogy a lehetséges kör ennél kiterjedtebb. Mindezek alapján a bíróság jogalapja fennállt. Rámutatott emellett arra, hogy amennyiben az alperes a horizontális hatások lehetséges következménye szempontjából lényeges körülmények birtokában volt, ugyanakkor a felperes által Úrlapon közölt adatok, valamint az adatszolgáltatásra felhívó végzésekre adott felperesi válaszok és a helyszíni kutatások alapján beszerzett bizonyítékok között egyértelmű ellentmondást vélt felfedezni, akkor konkrét kérdést kellett volna ezzel kapcsolatban a felpereshez intézni az i-TV/Invitel átfedő

Kf.II.37.809/2019/12.

települések listája kapcsán, azért, hogy a valós tények birtokába kerülhessen. Így egyrészt az alperes oldalán is fennállt bizonyos fokú mulasztás, ugyanakkor az alapeljárásban közölt Előzetes Álláspont felperes részére történő megküldésével a felperes oldalán is adódott arra vonatkozó aktív kötelezettség, hogy a professzionális jogi képvisellel rendelkező felperes az e körben mutatkozó és általa felismerhető ellentmondás kapcsán ezt tudatosítsa és a felismerésének megfelelően arról értesítse az alperest. Minderre tekintettel arra a megállapításra jutott, hogy a felperesi felróhatóság kiemelt foka nem állt fenn, hanem az alperesi közrehatás arányára, a „felelősség megosztására” tekintettel a bíróság ezzel arányos mérséklése indokolt. Emellett utalt arra, hogy a bíróság összegszerűsége kapcsán a mérlegelési körülményeket egyebekben helyesen alkalmazta az alperes, a jogsértés súlyossága, kiterjedtsége, az érintett ügyfelek köre, a jogsértés kezdő időpontja, a felperes piaci helyzete tekintetében osztotta az alperesi megállapításokat.

A fellebbezési kérelem és a csatlakozó fellebbezés

- [10] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását kérte a felróhatóság kiemelt fokára vonatkozó része tekintetében, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára kérte utasítani, kérte végül a felperes perköltségben történő marasztalását. Fellebbezésében azt állította, hogy az ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdését és a Tpv. 78. § (1) bekezdés f) pontját. Előadta, hogy az ítélet a határozat egyetlen pontját (felróhatóság kiemelt foka) tartotta megalapozatlannak. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet a felülmérlegelés tilalmába ütközik, továbbá hangsúlyozta, hogy az alperes a tényállást megfelelően tisztázta, amit az elsőfokú ítélet el is ismert. Ennek azonban ellentmond az ítélet azon fordulata, amely szerint az alperesnek tisztázó kérdést kellett volna intéznie a felperes felé a tényállás feltárása érdekében. Érvéle szerint az alperesnek nem volt kötelessége az addig feltárt tények alapján kérdést intézni a felpereshez, mert a rajtaütésen talált bizonyíték alapján okszerűen jutott az Előzetes Álláspontban megfogalmazott kötelezéssel érintett települések számára. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet a jogsértés kezdő időpontját helyesen állapította meg (Előzetes Álláspont közlését követően), vagyis a felperes ezen időponttól kezdve ejtette tévedésbe az alperest, ezen intervallumban pedig, amelyre a jogsértés megállapításra került, csak a felperes követett el mulasztást, az alperes nem, vagyis nem helytálló az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy az alperes oldalán is fennállt bizonyos fokú mulasztás. Mindez ellentmond az elsőfokú ítélet azon részének is, amely szerint a Ket. 50. § (1) és (4) bekezdésének a megsértése nem állapítható meg az alperes terhére. Mivel az alperes az Előzetes Álláspont közlésekor nem volt tudatában annak, hogy tévesen jelölte meg az i-TV/Invitel átfedő települések listáját, ezért ezen lényeges tényre vonatkozóan ezt megelőzően nem tudott kérdést intézni a felpereshez. Az Előzetes Álláspont megküldésével egyidejűleg azonban az alperes felhívta a felperest, hogy nyilatkozzon arról, hogy a vállalatoknak az Előzetes Álláspont szerinti szövegét is elfogadják-e, illetve fenntartják-e vállalatát, valamint jelezze az Előzetes Állásponttal kapcsolatos észrevételét. A jogsértés kapcsán, vagyis, hogy a felperes az Előzetes Álláspontra benyújtott észrevételében elmulasztotta felhívni az alperes figyelmét a hiányos településlistára, az alperes közrehatása nem merülhet fel. Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet helyesen állapította meg, hogy a felperestől az adott helyzetbe általában elvárható lett volna, hogy felismerje és az

Kf.II.37.809/2019/12.

Előzetes Álláspontra vonatkozóan közölje, hogy az átfedő települések köre kiterjedtebb. E körben utalt a szerződések utólagos meghosszabbítására, továbbá arra, hogy a felperest, mint az összefonódás bejelentőjét fokozottabb együttműködési kötelezettség terhelte. Érvelése szerint az elsőfokú ítélet önellentmondásos, és olyan magatartást vár el az alperestől, amely a jogsértés vonatkozásában nem értelmezhető, mert az Előzetes Álláspont megküldését követően csak a felperes volt abban a helyzetben, hogy a településlista hiányos voltát észlelje és jelezze. Előadta, hogy az alperes a bírság összegének meghatározása körében mérlegelési jogkörben jár el, márpedig az elsőfokú ítélet a Kp. 85. § (5) bekezdésébe ütközően felülmérlegelte az alperes döntését.

- [11] A felperes csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a bírság kiszabásának mellőzését vagy csökkentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy csak a visszavonási eljárás során szerzett tudomást arról, hogy az Alaphatározatban felsorolt 23 települést tartalmazó listát az alperes a helyszíni kutatás során lefoglalt dokumentum alapján állította össze, és csak ekkor észlelte, hogy egy belső használatra készült, félkész munkaanyag került felhasználásra. Kiemelte, hogy az alperes az alapeljárás során folytatott vizsgálat során egyetlen kérdést vagy további adatkérést sem küldött részére az i-TV-vel kapcsolatban, csak a versenytanácsi szakaszban merült fel az i-TV-vel kapcsolatos bármely versenyjogi aggály. Az Előzetes Álláspont továbbá nem tartalmazott semmiféle magyarázatot arra vonatkozóan, hogy a 23 településből álló listát az alperes hogyan alakította ki, és az átfedő településekkel kapcsolatban a versenytanács sem kért adatot a felperestől. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően, hogy a megváltozott törvényi szabályozás miatt a korábbi kérelmes eljárással szemben a fúziós eljárás hivatalból folytatott eljárássá vált, továbbá az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Tpvt. szabályait, nem vette figyelembe, hogy a Tpvt. felelősség szintjét tekintve eltérően szabályozza a fúziós határozatok visszavonását és a bírság kiszabását. Azt állította, hogy az elsőfokú ítélet sérti a Ket. 50. §-át a Ket. 36. § (2) bekezdését, a Ket. 86. § (1a) bekezdését, valamint a Tpvt. 78. § (1) bekezdés f) pontját és a Tpvt. 32. § (2) bekezdését. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte úgy, hogy az alapeljárás körülményeit nem kell figyelembe venni a visszavonási eljárásban hozott határozat jogszerűségének felülvizsgálata során, ugyanis a teljes alapeljárásban folytatott felperesi magatartás alapján értékelhető csak a visszavonási eljárásban hozott döntés. Arra hivatkozott, hogy eljárása során jóhiszeműen és együttműködve abból indult ki, hogy az alperes teljes mértékben eleget tesz a törvényben foglalt tényfeltárási kötelezettségének, és okkal bízhatott abban, hogy az alperes szakértelemmel, a felperes által szolgáltatott és nyilvánosan hozzáférhető adatok megfelelő értékelése és elemzése alapján, körültekintően jelölt meg 23 települést, ezért nem fűzött az Előzetes Állásponthoz észrevételt. Az alperes továbbá semmilyen formában nem jelezte a felperesnek, hogy a kötelezettségszabás szempontjából releváns településeket, azok számát milyen módszerrel, milyen forrásból állapította meg, ahogyan azt sem, hogy feltételezése szerint az az összes átfedő település. Azzal is érvelt, hogy az alperes tényfeltárási kötelezettsége mindegyik eljárástípusban azonos, az a fúziós eljárásban is fennáll. A felperes továbbá eleget tett a Tpvt. és a Ket. szerint fennálló kötelezettségeinek, ezen túlmutató, hatósággal történő együttműködési vagy bármilyen más hatósággal fennálló kötelezettsége a versenyfelügyeleti eljárásban a feleknek nincs és nem is lehet. Az együttműködésre hivatkozva senkitől sem lehet álláspontja szerint elvárni, hogy a versenytanács olyan gondolatmenetere vonatkozóan vonjon le következtetéseket, amelyet az Előzetes Álláspont kifejezetten nem tartalmaz. Ha az Előzetes Álláspont konkrétan

Kf.II.37.809/2019/12.

tartalmazta volna, hogy a versenytanács az adott, helyszíni vizsgálat során birtokba vett dokumentumra alapozva úgy véli, hogy az összes releváns átfedő település száma 23, akkor jelezni tudta volna, hogy az egy félkész dokumentum volt, és az átfedő települések száma eltérő. Előadta, hogy az NMHH közhiteles hatósági nyilvántartást vezet az elektronikus hírközlési és műsorterjesztési tevékenységet végző szolgáltatókról, ami többek között tartalmazza a szolgáltatásnyújtás földrajzi területét is. Kifejtette, hogy az alperes a Ket. 36. § (2) bekezdésének és 86. § (1a) bekezdésének megsértésével használta fel a helyszíni kutatás során beszerzett listát az átfedő településekről, mert elsősorban a közhiteles hatósági nyilvántartásra kellett volna hagyatkoznia. Az alperes erre tekintettel sem állíthatja azt, hogy a felperesnek ki kellett volna találnia, hogy az alperes nincs tisztában a releváns átfedő településekkel. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és okszerűtlenül állapította meg, hogy az alperes a Ket. 50. §-ában foglalt tényállásfeltárási kötelezettségének teljes egészében eleget tett. Érvelése szerint ennek fényében értékelendő az is, hogy mennyiben felróható a felperesnek az alperes tévedése az átfedő települések számára vonatkozóan. A felperes nem vitatta, hogy nem tett észrevételt az Előzetes Álláspontra, ugyanakkor ez nem jelentette annak elismerését, hogy a felperes tudta volna, hogy az alperes valójában minden átfedő települést le kívánt fedni a kötelezettséggel. Azt állította, hogy az alperes tévedése a felperesnek nem felróható, vagy a felróhatóság foka olyan csekély mértékű, hogy az nem indokolja bírság kiszabását. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen azonosította, hogy mit kellett volna felismernie, illetve mit ismerhetett volna fel a felperes az Előzetes Álláspont alapján. Érvelése szerint a felperes az Előzetes Álláspontból pontosan azt a következtetést vonhatta le, hogy az alperes azonosított káros versenyhatásokat, de csak 23 településen, az ugyanis nem szerepelt az Előzetes Állásponiban, hogy az alperes szerint csak 23 átfedő település van. Tekintettel arra, hogy a felperes a folyamatosan változó településlista elérhetőségét közölte az alperessel, nem gondolhatott arra, hogy az alperes nem ismeri a határozat meghozatalakor aktuális településlistát, továbbá, mivel az alperes tudta, hogy a településlista időről-időre frissül, az alperesnek meg kellett volna kérdeznie a felperestől, hogy a korábban keletkezett lista teljes és időszerű-e. Állásponja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy a felperesnek közölnie kellett volna az alperessel, hogy az Előzetes Állásponiban szereplő lehetséges körnél kiterjedtebb az átfedő települések köre, az ítélet nem fejt ki, hogy a felperes honnan tudhatta volna, hogy az alperes nem tudta, hogy több, mint 23 település átfedő. Hangsúlyozta, hogy az ítélettel szemben a felperesnek nem volna olyan aktív kötelezettsége, hogy közölnie kellett volna egy általa azonosított ellentmondást, mert a felperes számára nem volt felismerhető ez az ellentmondás. Nem vitatta, hogy amennyiben a felperes felismeri, hogy az alperes téved, azt jeleznie kellett volna, azt vitatta, hogy felismerte volna, hogy az alperes tévedésből kíván csak 23 településre kötelezettséget kiszabni. Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítélet értelmezésének elfogadása a fegyverek egyenlőségének elvét is sértené, mivel ezen értelmezés szerint míg az alperestől nem volt elvárható, hogy ellenőrizze az eljárásban bizonyítékként használni kívánt lista teljes és pontos voltát, addig a felperestől elvárná az elsőfokú bíróság, hogy az alperes mögöttes, de az Előzetes Állásponiban ki nem fejtett megfontolását aktívan felderítse. Minderre tekintettel érvelése szerint az elsőfokú ítélet sérti a Tptv. 78. § (1) bekezdés f) pontját és a Tptv. 32. § (2) bekezdését, mert nem vette figyelembe, hogy míg a határozat visszavonására felróhatóság hiányában is lehetőség van, a bírság kiszabása csak akkor lehetőség, ha a felróhatóság az ügyfél terhére annak körében is megállapítható, hogy az alperest tévedésben kívánta tartani. Végül kifejtette, hogy az alperes az Előzetes Állásponiban egy általa levont téves következtetés alapján irányzott elő kötelezettséget, és ez a téves következtetés annak következtében állhatott elő, hogy az alperes nem tett fel kérdést az Előzetes Álláspon

Kf.II.37.809/2019/12.

kiküldése előtt a felperesnek. Mivel az alperes látta a felperes által benyújtott adatokat, valamint a helyszíni vizsgálat során lefoglalt bizonyítékokat, az alperes volt abban a helyzetben, hogy felismerje, hogy tisztázni kell az átfedő települések körét.

- [12] Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezésében foglaltakra előadta, hogy az túlterjeszkedik a fellebbezésének keretein, ugyanis fellebbezését csak a felróhatóság kiemelt fokára terjesztette elő, ezért a felperesnek az ítélet felróhatóság kiemelt foka, mint súlyosító körülmény mérlegelésén túl előadott csatlakozó fellebbezése nem megengedhető. Erre figyelemmel az elsőfokú ítéletnek az alperes tényfeltárási kötelezettségének terjedelmére vonatkozó része sem vizsgálható. Az elsőfokú ítélet helytállóan állapította meg, hogy a jogalap tekintetében az alperes határozta nem volt vitás, tehát az alperes visszavonó határozatának jogszabály szerinti fogalmi eleme, alapja, a lényeges tény félrevezető közlése, és az ebből eredő visszavonás megvalósult, ahogyan azt is megállapította az elsőfokú ítélet, hogy a Ket. 50. § (1) és (4) bekezdését nem sértette meg, emiatt ezeket fellebbezésében nem is vitatta, az ezt vitató csatlakozó fellebbezés túlterjeszkedik a megengedett kereten. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem cáfolta, hogy az ítélet idő előtti elvárás fogalmazott meg az alperessel szemben, mert nyilvánvaló, hogy az alperes nem tehetett fel kérdést az átfedő települések köre tekintetében a felperesnek, hiszen az Előzetes Álláspont kiküldésekor nem volt tudatában annak, hogy tévesen jelölte meg az átfedő településeket. Az átfedő települések számával a felperesnek tisztában kellett lennie, és a kötelezettségvállalás téves tartalmával kapcsolatban észrevételt kellett volna tennie az alperes felhívására, melyre külön is felhívta. Azzal, hogy a felperes maga sem vitatta, hogy az alperes jogszerűen vonta vissza a határozatát, elismerte, hogy a bírság jogalapja fennáll, hiszen a tényállás eleme a felperes felróhatósága. A felperes azzal, hogy azt állítja, nem volt neki felróható az, hogy az alperes tévedésben volt, a döntés jogalapját kérdőjelezi meg, annak ellenére, hogy a felperes kizárólag a mérlegelési jogkörben hozott döntés okszerűségét vitathatná.
- [13] A felperes észrevételében előadta, hogy a csatlakozó fellebbezés a fellebbezés keretein nem terjeszkedik túl, a Kp. pedig nem tartalmaz rendelkezést a csatlakozó fellebbezés tartalmára vonatkozóan, szemben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 372. § (1) bekezdésével, a Kp. 108. §-át érintő joggyakorlat pedig még nem alakult ki. Utalt arra is, hogy a Kp. a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés kapcsán nem írja elő a Pp. háttérjogszabályként való alkalmazását. Kiemelte, hogy keresetet és csatlakozó fellebbezést kizárólag az alperesi határozat bírságot kiszabó része ellen nyújtott be, azt vitatva, hogy az alperes helytelenül értékelte, hogy mennyiben felróható a felperesnek az a magatartás, amely miatt az alperes a felperesre bírságot szabott ki. Érvelése szerint az alperes tényfeltárási kötelezettségét vitató érvek arra vonatkoznak, hogy mennyiben értékelte túl az alperes a felperes felelősségét, és mennyiben nem tette meg azokat a lépéseket, amelyek tőle elvárhatók lettek volna. Az időelőttiségre vonatkozó alperesi érvelés kapcsán kifejtette, hogy nem lehet kizárólag az Előzetes Álláspont kiadásának pillanatától kezdve vizsgálni sem az alperes, sem a felperes magatartását. Hangsúlyozta, hogy nem hagyhatók figyelmen kívül az alperes korábban megtett vagy elmulasztott eljárási cselekményei, így az, hogy az alperes csupán egyetlen, a rajtaütés során fellelt bizonyítékra alapította a releváns települések számát anélkül, hogy ennek a dokumentumnak a céljáról, tartalmáról a felperest nyilatkoztatta volna, holott a felperes megjelölte az eljárás során azt a honlapot, ahol a települések listája elérhető. Utalt arra is, hogy a releváns adatok az NMHH által közzétett forrásból is elérhetőek voltak. Kifogásolta továbbá, hogy az alperes nem vetette össze a rendelkezésére álló adatokat, és nem tisztázta a felperessel a települések számát, nem közölte az Előzetes Álláspontban, hogy úgy véli, abban az összes átfedő település szerepel, ahogyan azt sem közölte, hogy milyen megfontolás vagy milyen forrás alapján állapította meg az átfedő településeket, és észrevétel

Kf.II.37.809/2019/12.

megtételére e körben a felperest kifejezetten nem hívta fel. Ebből következően pedig nem állapítható meg a felperes terhére olyan mértékű felróható magatartás, amely indokolná a bírság kiszabását.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [14] Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.
- [15] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között vizsgálta.
- [16] A Kúria mindenekelőtt a felperes csatlakozó fellebbezésének körében az alábbiakra mutat rá. A Kp. 105. §-a tartalmazza a fellebbezésre és a csatlakozó fellebbezésre vonatkozó szabályokat, anélkül azonban, hogy meghatározná a csatlakozó fellebbezés fogalmát, annak kereteit. A Kp. 6. §-a deklarálja, hogy a közigazgatási perben vagy az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a polgári perrendtartás szabályait akkor kell alkalmazni, ha azt e törvény kifejezetten előírja. Ahogyan arra a felperes helyesen utalt észrevételében, a Kp. a fellebbezés körében nem rendeli alkalmazni a Pp. szabályait. Mindemellett azonban a Kp. kommentár a csatlakozó fellebbezés fogalmát a Pp. 372. § (1) bekezdésében foglaltakkal megegyezően határozza meg, amikor akként fogalmaz, hogy „a csatlakozó fellebbezés tehát egy olyan rendes fellebbviteli perorvoslat, amely csak akkor terjeszthető elő, ha az ellenfél fellebbezést nyújtott be, és az ítéletnek csak azon rendelkezése ellen irányulhat, amelyet az ellenérdekű fél fellebbezésével támadott”. Ezt a jogértelmezést támasztja alá a kialakult bírósági gyakorlat is, amely nemcsak a fellebbezési eljárásban, hanem a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett csatlakozó fellebbezést/csatlakozó felülvizsgálati kérelmet – a jogelméletnek megfelelően – úgy kezeli, hogy az járulékos jellegű, szorosan kapcsolódik az ellenfél által előterjesztett fellebbezéshez/felülvizsgálati kérelemhez, annak kereteit a fellebbezésben/felülvizsgálati kérelemben sérelmezettek adják, azon nem terjeszkedhet túl (Kpkf.IV.37.288/2008/2., Kfv.I.35.254/2019/5., Kfv.III.35.187/2015/10.). Ezen legfelsőbb bírósági/kúriai ítéletek ugyan nem a Kp., hanem a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény hatálya alatt kerültek meghozatalra, azonban a Kp. eltérő szabályozásának hiányában, a Kp. változatlan szóhasználata, a Pp. változatlan jogi szabályozása és az e körben kialakult egységes joggyakorlat mind azt indokolja, hogy a csatlakozó fellebbezést a korábbiakkal azonosan értelmezze a Kúria a Kp. hatálya alatt is.. E körben figyelemmel kell lenni arra is, hogy a Kp. alapján a fellebbezési határidőn belül előterjesztett jogorvoslati kérelem az, amely a bíróság vizsgálati körét alapvetően kijelöli. Tekintettel arra, hogy a csatlakozó fellebbezés a fellebbezési határidőn túl, a fellebbezés közlésétől számított nyolc napon belül terjeszthető elő (Kp. 105. § (1) bekezdés), kifejezi e jogorvoslati kérelem járulékos és fellebbezés kereteihez való kötöttségét, és kizárja, hogy önálló, új kérdésekre terjessze ki a másodfokú vizsgálatot, hiszen arra csak a fellebbezési határidőn belül van jogszerűen lehetőség.
- [17] A perbeli esetre vonatkoztatva mindezt, a Kúria hangsúlyozza, hogy a felperes az elsőfokú ítélet ellen maga nem élt fellebbezéssel, vagyis tudomásul kell vennie azt, hogy a csatlakozó fellebbezés lehetőségével számára csak a fellebbezés által vitatott kérdések nyílnak meg, egyebet az elsőfokú ítélettel kapcsolatban nem vitathat.
- [18] Mindezek előrebocsátásával a Kúria rámutat arra, hogy a perbeli esetben az alperes fellebbezése az elsőfokú ítéletnek egyetlen részét érintette: a kiemelt felróhatóságot. Az elsőfokú ítélet ugyanis az alperesi határozattal szemben azt állapította meg, hogy a felperes kiemelt felróhatósága nem állapítható meg. A felperes csatlakozó fellebbezésében tehát kizárólag ezt a mérlegelési szempontot vitathatta, egyéb tekintetben a fellebbezési joga nem nyílt meg. A perbeli eset specialitását az adja, hogy a felróhatóság a bírság jogalapjának

Kf.II.37.809/2019/12.

tényállási eleme is és ezen túlmenően a jogsértés súlyossága körében a felróhatóság mértéke lényeges mérlegelési körülmény is. A Tpv. 78. § (1) bekezdés f) pontja értelmében ugyanis bírság kiszabásának akkor van helye, ha az ügyfél a határozat szempontjából lényeges tényt neki felróhatóan félrevezetően közölt, és ezért a határozatot vissza kell vonni, míg ugyanezen jogszabályhely (3) bekezdése, amely a bírság kiszabásának szempontjait tartalmazza, előírja a bírság összegének meghatározása során az eset összes körülményein belül a magatartás felróhatóságának figyelembe vételét. Az alperes fellebbezésében kizárólag a bírság mérlegelési körülményein belüli kiemelt felróhatóság hiányának kimondását vitatta, a bírság jogalapja körében szükséges felróhatóságot nem. Az elsőfokú ítélet azt állapította meg, hogy a felperesnek felróható volt, hogy az alperes a lényeges tények tekintetében tévedésben volt, mindezek miatt a bírság jogalapja fennállt. Ezen elsőfokú ítéleti megállapítással szemben a felperes fellebbezést nem nyújtott be, mivel pedig az alperesi fellebbezés ezt a kérdést nem vitatta, a csatlakozó fellebbezésben a felperes ezt már nem vitathatja, ezen kérdés érdemi vizsgálatára a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor. A felperes tehát az alperesi fellebbezéssel érintett „kiemelt felróhatóság” kérdésén keresztül a bírság jogalapjának elemét jelentő felróhatóságot nem vitathatja.

- [19] A másodfokú eljárásban mindezek előrebocsátásával a Kúria megállapította, hogy a Tpv. 78. § (3) bekezdése szerinti „magatartás felróhatósága” vizsgálható, amely a szankció, vagyis a bírság mértékére hathat ki, s ennek körében került értékelésre. Az alperesi határozat és az elsőfokú ítélet tekintetében a Kúriának arra kellett választ adnia, hogy az elsőfokú bíróság a „kiemelt felróhatóság” indokoltan bírálta felül vagy sem..
- [20] Az alperes fellebbezésében a kiemelt felróhatóság megvalósulását állította, ennek körében az elsőfokú ítélet egy bekezdését támadta (elsőfokú ítélet 13. oldal második bekezdése, amely az alperesi határozat 75. pontját tartotta megalapozatlannak), amely szerint a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy amennyiben az alperes ellentmondást vélt felfedezni a felperes által az Űrlapon közölt adatok és az adatszolgáltatásra felhívó végzésekre adott felperesi válaszok és a helyszíni kutatások alapján beszerzett bizonyítékok között, akkor konkrét kérdést kellett volna ezzel kapcsolatban a felpereshez intéznie. Az alperes ennek körében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az ítélet ezen állítása ellentmond annak a más helyen tett ítéleti megállapításnak, hogy az alperes eleget tett tényállás-feltárási kötelezettségének.
- [21] Arra az alperes helyesen mutatott rá, hogy az ítélet ezen két megállapítása ellentmondó, vagyis azon megállapítás, hogy a Ket. 50. (1) és (4) bekezdésének megsértése nem állapítható meg az alperes terhére, illetve, hogy az alperesnek konkrét kérdést kellett volna a felpereshez intéznie az Invitel/i-TV átfedő települések listája körében. A feltárt ellentmondás nem oldható fel az alperes által elvártak szerint (9. sorszámú beadvány 5. és 6. pontjai), vagyis úgy, hogy az elsőfokú ítéletnek azon állítása marad fenn, amelyet az alperes nem támad, s az dől meg, amelyet a fellebbezés érint. Ezen alperesi állásponttal szemben a Kúria kiemeli, hogy az ítélet ellentmondásossága úgy szüntethető meg, hogy a másodfokú bíróság megvizsgálja, hogy melyik elsőfokú ítéleti megállapítás volt helyes: az, hogy az alperes eleget tett a tényállás-tisztázási kötelezettségének, avagy az, hogy kérdést kellett volna intéznie a felpereshez. E körben a Kúria másodfokú vizsgálódási köre nem szorítható korlátok közé.
- [22] Annak vizsgálata körében, hogy ellentmondó elsőfokú ítéleti megállapítások közül melyik helyes, vizsgálandó volt az alapeljárásban az alperes eljárása, az általa foganatosított eljárási cselekmények, továbbá, hogy az alperes tényállás-tisztázási kötelezettsége meddig terjedt.
- [23] A kérelemre indult alapeljárásban a felperes benyújtotta az Űrlapot, amelyen adatot szolgáltatott többek között az i-TV Zrt.-vel kapcsolatban is, akként, hogy a felperes megjelölte többek között az i-TV szolgáltatási területébe tartozó települések listáját tartalmazó honlap linkjét. A felperes tehát azon településekről, ahol mind i-TV, mind az

Kf.II.37.809/2019/12.

Invitel szolgáltatásai elérhetők (átfedő települések), az Úrlapon nem szerepeltetett részletes adatokat. Ezt követően az alperes értesítés nélküli helyszíni kutatást tartott, amelyen lefoglalt többek között egy „Invitel i-TV átfedések 20170707” megnevezésű dokumentumot, amely tartalmazott egy településlistát, amelyen mind az Invitel, mind az i-TV szolgáltatásai elérhetők. Az alperes ezt követően kibocsátotta Előzetes Álláspontját, amelyben kötelezettségvállalásként többek között azt írta elő, hogy az i-TV 23, az Előzetes Álláspontban szereplő településre vonatkozó hálózatbérleti szerződések hatályát a felperes nem hosszabbítja meg. Az alperes az Előzetes Álláspontban felsorolt Invitel/i-TV átfedő településlistát a helyszíni kutatás során lefoglalt dokumentum alapján határozta meg.

[24] A felperes tehát az Úrlapon nem nyilatkozott az Invitel és az i-TV szolgáltatásai közötti átfedő településekről, vagyis az Úrlapban azt az álláspontot képviselte, hogy ezen átfedések nem vetnek fel versenyjogi aggályt. Mivel pedig az alperes sem az Úrlap, sem a helyszíni kutatás foganatosítása, vagyis az Invitel i-TV átfedő településlistájának lefoglalását követően nem hívta fel a felperest nyilatkozattételre, a felperes az Előzetes Álláspont kibocsátásáig nem szembesült azzal, hogy az alperes az Invitel és az i-TV között versenyjogi aggályokat állapított meg. A Kúria tehát arra a megállapításra jutott, osztva az elsőfokú ítéletben foglaltakat, hogy abban az esetben, ha a felperes által közölt adatok, dokumentumok, továbbá az értesítés nélküli helyszíni kutatás során fellelt dokumentumok összevetése alapján az alperes az Invitel és az i-TV átfedő települései miatt versenyjogi aggályokat azonosított, kötelezettsége lett volna a felperest az átfedő települések körében nyilatkozattételre felhívni, különös figyelemmel két körülményre: egyrészt arra, hogy a felperes az Úrlapon egyáltalán nem nyilatkozott az Invitel és az i-TV átfedő településeire, csupán az i-TV szolgáltatási területét tartalmazó honlap linkjét jelölte meg, másrészt pedig arra figyelemmel, hogy az alperes tényfeltárási kötelezettségébe tartozik, hogy az Úrlapon szereplő és a helyszíni kutatás során lefoglalt adatokat, dokumentumokat összevesse, és amennyiben eltérést észlelt, és emiatt akár kérdése merül fel, akár további pontosítás, egyértelműsítés látszik szükségesnek, a felperest nyilatkoztassa. Mivel tehát az alperes az Úrlapon közöltekkel szemben állapított meg további versenykorlátozó hatásokat, így e körben ellenőriznie kellett volna az Úrlap és a rajtaütésen szerzett dokumentum összevetésével az Invitel/i-TV átfedő településeit, és ha ez számára nem egyértelmű, kérdést kellett volna a felpereshez intéznie. Ezen alperesi kötelezettség fakadt a Ket. 50.§ (1) és (4) bekezdéséből, függetlenül attól, hogy az alapeljárás felperesi kérelemre indult. Az ilyen típusú eljárásokban is fennáll a hatóság kötelezettsége egyrészt arra, hogy minden adatforrást ellenőrizzen, az ellentmondásokat feloldja, s ha elakad a releváns tények azonosításában, akkor tisztázó kérdéseket kell feltennie a kérelmezőnek (jelen esetben a felperesnek).

[25] Minderre tekintettel az alperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy nem volt kötelessége az addig feltárt tények alapján kérdést intézni a felpereshez, mert a rajtaütésen megtalált bizonyíték alapján okszerűen jutott az Előzetes Álláspontban megfogalmazott, kötelezéssel érintett települések számára, ugyanis az alperesnek a tényállás-tisztázási kötelezettsége folytán a fellebbezésében állítottakkal szemben kötelezettsége, hogy ellenőrizze az eljárásban bizonyítékként használni kívánt lista teljes és pontos voltát. Szintén nem foghatott helyt az alperesi hivatkozás, hogy az Előzetes Álláspont közlésekor az alperes nem volt tudatában annak, hogy tévesen jelölte meg az i-TV/Invitel átfedő települések listáját, ezért nem tudott ezen tényre vonatkozóan kérdést intézni a felpereshez, az alperes ezen mulasztása ugyanis saját magának róható fel. Az alperes minden további vizsgálat, összevetés, tényállás-feltárás nélkül elfogadta a rajtaütésen fellelt dokumentum szerinti átfedő településlistát, az abban foglalt településeket nem vizsgálta, és amikor az Invitel/i-TV átfedő települései tekintetében versenyjogi aggályokat tárt fel, a településlista aktualitása, teljessége

Kf.II.37.809/2019/12.

körében nem intézett kérdést a felpereshez, nem nézte meg az Úrlapon szereplő hivatkozást, s nem használta a hatósági nyilvántartást sem.. Az alperes tehát egyetlen dokumentumra, a rajtaütés során lefoglalt településlistára alapította ezen megállapítását, anélkül azonban, hogy a dokumentum valós tartalmáról meggyőződött volna. Az tehát, hogy az alperes az Előzetes Álláspontig nem szembesült saját mulasztásával, nem a felperes, hanem az alperes hibája, mulasztása.

- [26] Az alperes fellebbezésében azzal is érvelt, hogy a felperestől az adott helyzetben általában elvárható lett volna, hogy felismerje és az Előzetes Álláspontra vonatkozóan közölje, hogy az átfedő települések köre kiterjedtebb. E körben a Kúria kiemeli, hogy az elsőfokú ítélet megállapította, hogy „az alapeljárásban közölt Előzetes Álláspont felperes részére történő megküldésével a felperes oldalán is adódott arra vonatkozó aktív kötelezettség, hogy a professzionális jogi képvisellel rendelkező felperes az e körben mutatkozó és általa felismerhető ellentmondás kapcsán ezt tudatosítsa és a felismerésének megfelelően arról értesítse az alperest”. Az elsőfokú ítélet tehát az alperes fellebbezési hivatkozásával egyezően állapította meg, hogy az Előzetes Álláspont közlését követően a felperes felróható mulasztása állapítható meg, e körben az elsőfokú ítélet sem állapított meg alperesi közrehatást. Az elsőfokú ítélet helyesen az alperes mulasztását az Előzetes Álláspont közlése előtti időszakra azonosította. Mivel pedig a felperes az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést nem nyújtott be, az alperes pedig az Előzetes Álláspont közlését követő felperesi magatartás tekintetében megállapítottak körében az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltát maga sem állította, a Kúria az Előzetes Álláspont felperes részére történt közlését követő felperesi eljárás jogszerűségét nem vizsgálta.
- [27] Minderre figyelemmel a Kúria arra a megállapításra jutott, hogy az elsőfokú ítéleti ellentmondó megállapítások közül az tartható fenn, hogy az alperesnek az Invitel/i-TV átfedő listája körében kérdést kellett volna a felpereshez intéznie, amennyiben e körben versenyjogi aggályai merülnek fel, és erre tekintettel az az ítéleti megállapítás volt helytelen, amely szerint a Ket. 50. § (1) és (4) bekezdésének a megsértése nem állapítható meg az alperes terhére, mert a fentiek alapján az a következtetés vonható le, hogy az alperes a tényállás feltárási kötelezettségének az Invitel/i-TV átfedő települései körében teljes mértékben nem tett eleget.
- [28] Az alperes fellebbezésében alaptalanul érvelt azzal, hogy az Előzetes Álláspontot követően tanúsított felperesi magatartás miatt a bíróság tévesen mérlegelte felül a bírsághatározatát. Egyrészt az alapeljárás a felperesi kérelem benyújtásától, az Előzetes Álláspont meghozatalán át, a végső döntés meghozataláig tartott. A bíróság a kiemelt felróhatóság körében a teljes eljárásra vetítve vizsgálta a felelősség kérdését, helyesen. A fentiekben írtak alapján okkal jutott arra a következtetésre, hogy az eljárás első felében az alperes, a második felében a felperes mulasztott, sértette meg eljárási kötelezettségeit, a felperesi mulasztást az alperesi kötelezettségzegés segítette. A Kúria álláspontja szerint abban az esetben, amikor az eljárás mindkét szereplője hibázott, s mindkét hiba hozzájárult ahhoz, hogy a megtevesztés olyan súllyal, ahogy jelen esetben történt, megvalósuljon, nem lehet csak az egyik, vagy csak a másik szereplő kizárólagos felelősségét kimondani, alperes pedig ezt várta fellebbezésében. A bíróság ezért helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes jogsértés elkövetéséért való felelősségét nem tekinti kiemelkedőnek, ezáltal az elkövetett jogsértés súlyát növelő szempontot mellőzött, amely indokolta a bírság mérséklését. Mindezek alapján az alperes alaptalanul hivatkozott a Kp. 85. § (5) bekezdése szerinti felülmérlegelés tilalmának megsértésére, mert ezen jogszabályhely értelmében a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság vizsgálja a mérlegelés szempontjainak okszerűségét is, márpedig a kiemelt felróhatóság körében az alperes

Kf.II.37.809/2019/12.

mérlegelése nem volt okszerű.

- [29] A fentiekben kifejtettek tekintettel a Kúria az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

- [30] *A csatlakozó fellebbezés járulékos jellegű, ezáltal szorosan kapcsolódik az ellenfél fellebbezéséhez. A fellebbezési eljárás kereteit a fellebbezésben sérelmezettek adják, azon a csatlakozó fellebbezés nem terjeszkedhet túl, új kérdésekben nem nyitva meg a bíróság vizsgálódási lehetőségeit..*

Záró rész

- [31] Tekintettel arra, hogy sem az alperes fellebbezése, sem a felperes csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre, a pernyertesség- pervesztesség aránya egymással szemben azonos volt, ezért a Kúria a perköltség-viselés tárgyában a Kp. 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján döntött.
- [32] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és a 46. § (4) bekezdése szerinti csatlakozó fellebbezési illeték viselésére köteles, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a polgári és közigazgatási eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján. Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető teljes személyes illetékmentességre tekintettel a fellebbezési illetéket az állam viseli.
- [33] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. április 8.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Szilas Judit s.k. bíró